Een heup vol hoop

Een dagboek met tranen, maar vooral ook een grote glimlach, en vele tekeningen…

Inge Vandenbussche

Een heup vol hoop is opgedragen aan mijn kindjes, mijn ziekenhuisbestie, mijn lieve vriennies, zus en neefjes, mijn mama en papa *, en mijn man – mijn beer – die ik terugvond in mijn hallucinante strijd… Aan mijn lieve kinesist, de liefste mensen in het Universitair ziekenhuis Gasthuisberg, het WZC Zevenbronnen, en het dagcentrum Oleyck. En oh, aan Eddy… De echte, en de Spacer…

4 februari 2026.

Ik heb zin in lekkere kaas. Ik wil graag een fijne schotel om ’s avonds mijn man te verrassen. Het loopt moeilijk thuis, tussen ons, dus ik wil hem plezier doen. En tonen dat ik hem graag zie en dat ik gewoon normaal eet…

Ik kies de lekkerste kaasjes die er zijn, in de beste winkel. Dit is mijn hart, de winkel. Ik werkte er. Vroeger. Ik had er een soort thuis, want ik voelde me erg slecht. Maar daar was mijn veilige haven. De kaaswinkel. Met schatten van mensen. Ik was er warm omringd en was gepassioneerd door de kennis van mijn baas, en super collega’s. Ik zoog de kennis mee op, en wou die met iedereen delen. Want kaas is zoveel meer dan kaas, gewoon…

De schotel is perfect. Mooi, pure klasse, en ruikt heerlijk. Nootjes, rozijntjes en uienconfituur werken het helemaal af.

Maar ik ga nadien, om geen duidelijke reden, naar een winkel aan de overkant van de straat. Veel te duur en niks voor mij, maar ik kijk toch even. En ik val. Over een trapje van nog geen 10 centimeter dat ik totaal niet had opgemerkt.

Ik lig neer en voel geen pijn. Maar mijn linkervoet ligt raar en de verkoopsters roepen dat mijn heup gebroken is. Ambulance naar het ziekenhuis… Foto's en onderzoeken. Heup helemaal naar de vaantjes, enige optie: een volledige heupprothese. Prognose: revalidatie 6 maanden tot een jaar.

Onze reis valt in het water. Onze. Onze reis, die we samen zouden doen. Na de kaasschotel. Maar hij gaat. Zonder mij. Terwijl ik alleen ben en bang. En nu nog extra triest.

8 dagen ziekenhuis en terug leren stappen.

Mijn prothese een naam geven. Ik noem haar Wednesday. Ze is flink, en doet het goed.

Daarna ziekenhuisbed en drie keer per week kiné. Maar niet thuis, want ik ben alleen. Zonder mijn droomreis, en zonder mijn kaasjes, en zonder mijn man…

Afzien. Stoer zijn. Vooruitgang zien. Soms niet genoeg. Flauwe grapjes maken met de kinesist om de pijn te verbijten. Mijn kinesist is de liefste. Hij zegt dat de tijd vliegt met mij. Want ik zwijg nooit, en dan vergeten we te tellen, en praten we over van alles en nog wat.

Soms stiekem wanhopig huilen.

4/07/26
inge

Mei 2026

Na drie maanden redelijk normaal stappen en zelfs kleine trapjes doen. En grotere! Ik zie vooruitgang. Met Wednesday.

Alleen naar Senegal om vrijwilligerswerk te doen. Ik ben leerkracht, namelijk. Ik ga met materiaal voor de kindjes daar. In de brousse. Ze hebben niks. Letterlijk niks. Ze zitten op de grond in het stof en zijn dolgelukkig wanneer ik potloden en tekenblokken en ballonnen uitdeel. We zingen samen, in het Engels, en ze dansen zo mooi. Wat een moedige mensen! Ik geniet en de pijn is draaglijk. Ik kan dit!

Weekendje Champagne met vrienden en een wandeling van bijna 4 kilometer aankunnen.

Geloven : ik ben er bijna.

